

Arrest

nr. 104 817 van 11 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn van Al Ghadir, Bagdad (Centraal-Irak). Uw vader (A.H.H.) (O.V. X en CG X) zou tijdens zijn legerdienst als soldaat bij de luchtmacht hebben gediend. Na zijn legerdienst zou uw vader contacten hebben onderhouden met officieren van de luchtmacht voor wie hij, in het naaiatelier dat hij samen met uw grootvader runde, uniformen zou hebben gemaakt. In 2001-2002 zou uw vader zijn activiteiten als kleermaker hebben stopgezet daar uw grootvader, gezien zijn gezondheidstoestand, het naaiatelier zou hebben opgegeven. Hierna zou uw vader als textielhandelaar hebben gewerkt. Op 30 oktober 2010 zou uw vader zijn winkel zijn kwijtgespeeld tijdens een veiling aan sjieten die een hoger bod hadden gedaan. Ook twee andere soennieten zouden op die manier hun winkel zijn kwijtgeraakt.

Begin 2011 zou uw vader zijn textielzaak definitief hebben stopgezet. Op 21 oktober 2011 zouden vier onbekenden in militaire uniformen rond 23u bij u en uw ouders thuis zijn binnengevallen. Jullie zouden zijn uitgescholden en uw ouders zouden eveneens zijn geslagen. Ook zouden ze uw vader gevraagd hebben wat voor werk hij deed en welke personen hij kende. U zou uiteindelijk samen met uw ouders, uw zusje (O.) (O.V. 6.925.675) en broertje (A.H.) (O.V. 6.925.675), zijn opgesloten in de eetkamer. Toen jullie na anderhalf uur de eetkamer durfden verlaten zouden de belagers vertrokken zijn maar jullie zouden hebben vastgesteld dat ze de inboedel van jullie woning hadden vernield alsook jullie geld, goud en paspoorten hadden gestolen. De dag na de inval zou uw vader uw moeder, zusje en broertje naar uw grootvader hebben gebracht. Zelf zou u met uw vader bij diens neef (B.) in Zafaraniya zijn gegaan. Uw vader zou vervolgens naar het politiekantoor zijn gegaan om klacht in te dienen voor de inval in jullie woning. De politie zou echter geen oor hebben gehad naar uw vaders verhaal en hem bovendien hebben uitgelachen. Een tiental dagen na de inval in jullie woning zou uw vader een anonieme telefoon hebben gekregen waarbij hem werd meegedeeld dat hij niet moest denken dat hij zou kunnen ontkomen. Rekening houdend met het geheel van de gebeurtenissen én gezien een vriend van uw vader - een voormalige officier bij de luchtmacht - eveneens om het leven was gebracht, zou uw vader het vermoeden hebben gehad dat de problemen verband hielden met zijn voormalige werk bij de luchtmacht en de daaropvolgende contacten met officieren waarop de nodige stappen werden gezet om Irak te verlaten.

Daar de smokkelaar weigerde u en uw familie samen uit Irak te helpen vluchten, zouden jullie elk op afzonderlijke tijdstippen zijn vertrokken. Uw moeder (L.T.Y.) (O.V. 6.925.675 en CG 11/26154) en minderjarig zusje zouden als eerste op 27 november 2011 Irak hebben verlaten. Op 7 december 2012 diende uw moeder een asielaanvraag in in België. Uw vader zou op 8 maart 2012 Irak hebben verlaten en diende op 28 maart 2012 een asielaanvraag in België in. Op 14 april 2012 zou uw minderjarig broertje door de smokkelaar naar België zijn gebracht. U zou vervolgens alleen bij de neef van uw vader, (B.), zijn achtergebleven. Begin september 2012 zouden onbekenden in militaire uniformen bij (B.) zijn langsgeweest en een huiszoeking hebben uitgevoerd op zoek naar wapens. U heeft echter geen idee of die onbekenden in uniform daadwerkelijk behoren tot de Staat of dat het terroristen zijn. U zou op dat moment niet in de woning aanwezig zijn geweest maar door (B.) telefonisch zijn ingelicht. Midden september 2012 zou u Zafaraniya hebben verlaten en bij uw grootouders in Talbiye zijn gegaan. U zou nog twee weken bij uw grootouders hebben verbleven alvorens u op 5 oktober 2012 eveneens Irak kon verlaten. U zou via Noord-Irak naar Turkije zijn gereisd en van daaruit met een vrachtwagen naar België zijn doorgereisd. U zou op 16 oktober 2012 in België zijn aangekomen en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw Iraakse identiteitskaart, uw Iraaks nationaliteitsbewijs en uw Iraakse studentenkaart voor.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u zich hoofdzakelijk baseert op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw vader in het kader van zijn asielrelaas. Aangezien inzake zijn asielaanvraag, alsook deze van uw moeder, werd beslist dat de aangehaalde feiten niet aannemelijk zijn, kan ook inzake uw asielaanvraag geen positieve beslissing worden genomen. Bovendien zijn er geen elementen voorhanden waarom u dient te vrezen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw vader luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus op grond van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b, kan toekennen omdat u de aangehaalde feiten, die de basis zouden vormen voor een risicoanalyse in het licht van deze statussen, niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient vermeld te worden dat het verlies van uw winkel onmogelijk als vervolging kan beschouwd worden, daar uit uw verklaringen blijkt dat dit probleem geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met het risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 a en b. Zo stelde u immers dat u uw winkel diende te sluiten nadat andere personen een hoger bod hadden uitgebracht tijdens de driejaarlijkse veilig van het Ministerie van Religieuze Zaken (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, pp.16; 19; 21-22). Uw bewering dat u geviseerd werd omdat u Soenniet bent en dientengevolge uw winkel diende te sluiten (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, pp.21-22), berust louter op een vermoeden uwentwege is dat u allesbehalve aannemelijk wist te maken. Mocht dit toch het geval geweest zijn dan dient alsnog gewezen worden op het feit dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat er sprake was van een dermate vergaande vorm van discriminatie die als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou kunnen beschouwd worden. Het pand waarin uw winkel gevestigd was, werd immers aan de hoogste bieder toebedeeld en nergens in uw verklaringen blijkt dat u tijdens de

veiling onheus behandeld werd omwille van uw Soennitische origine. Bovendien gaf u zelf aan dat uw laatste bod te laag was om dat van de tegenpartij te overtreffen (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p.21). Daarnaast dient ook vermeld te worden dat het verlies van uw winkel niet leidde tot problemen die als vervolging kunnen beschouwd worden (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p.17; Gehoorverslag CGVS, (L.T.Y.), 7 juni 2012, pp. 11-12). Dat u het op een bepaald moment aan de stok kreeg met de nieuwe uitbater van uw winkel (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, pp.17; 22), is onvoldoende zwaarwichtig om van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin te kunnen spreken. Het betrof immers een éénmalig incident en u gaf aan dat u nadien geen problemen meer met voornoemde persoon kende, daar u de plaats in kwestie in de toekomst vermeed (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p.17).

Wat betreft de inval in jullie huis op 21 oktober 2011 dient opgemerkt dat er op zich maar weinig geloof kan gehecht worden aan het door u en uw vrouw aangehaalde motief voor deze inval – met name dat men binnenviel om u te ondervragen en informatie te bekomen over uw voormalige officieren (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, pp.18, 23; Gehoorverslag CGVS, (L.T.Y.), 7 juni 2012, pp.9-10). Zo wist noch u, noch uw vrouw aannemelijk te maken dat het ging om een speciale eenheid van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. U leidde dit, net als uw vrouw, enkel af uit de kleur van het uniform die ze droegen (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p.22; Gehoorverslag CGVS, (L.T.Y.), 7 juni 2012, pp. 12-13), hetgeen niet afdoende is. Bovendien stelde uw vrouw dat het 'blijkbaar' veiligheidstroepen van de overheid waren – maar dat ze er verder niet echt zicht op had – en dat ze geen masker droegen (Gehoorverslag CGVS, (L.T.Y.), 7 juni 2012, pp.12-14), terwijl u beweerde dat twee van de vier personen wel gemaskerd waren (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p.22). Daarnaast haalde ook geen van jullie beide bovenstaand motief aan tijdens jullie interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS, 28 maart 2012, p.3; Vragenlijst CGVS, (L.T.Y.), 19 januari 2012, p.3). U stelde dat een huiszoeking plaats vond waarbij jullie geld, juwelen en paspoorten werden meegenomen (Vragenlijst CGVS, 28 maart 2012, p.3), terwijl uw vrouw hetzelfde verklaarde, maar er nog aan toevoegde dat het geen onderzoek, maar wel een diefstal betrof (Vragenlijst CGVS, v, 19 januari 2012, p.3). Hiermee geconfronteerd, beweerde u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet in detail mocht vertellen en enkel de hoofdlijnen van uw probleem mocht aangeven (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, pp.23-24); een verklaring die geenszins afdoende is, te meer de reden waarom er bij jullie binnengevallen werd juist de essentie van uw asielrelaas, met name de hoofdrede voor jullie vertrek betreft (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, pp. 23-24). Bovendien is deze verklaring zelfs tegenstrijdig met uw bewering bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal, met name dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken alle hoofdrede voor uw vertrek had kunnen vertellen (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p.2). Uw vrouw haalde hetzelfde argument aan en stelde ook dat de tolk verkeerd vertaald had (Gehoorverslag CGVS, (L.T.Y.), 7 juni 2012, pp.15-16). Niettemin dient ook wat uw vrouw betreft vastgesteld worden dat ze niets van dit alles aangaf toen haar in het begin van het gehoor gevraagd werd naar het verloop van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (Gehoorverslag CGVS, (L.T.Y.), 7 juni 2012, p.2) – en dit ondanks ze jullie advocaat hier reeds eerder op de hoogte van gesteld zou hebben (Gehoorverslag CGVS, (L.T.Y.), 7 juni 2012, p.15).

Tot slot kan ook maar weinig geloof gehecht worden aan jullie bewering kort na de inval in jullie huis een dreigtelefoon te hebben gekregen. Zo haalde u op de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin dit feit aan (Vragenlijst CGVS, 28 maart 2012, p.3). Uw vrouw deed dit wel, maar haalde dit probleem, net als u, allesbehalve spontaan aan toen ze gevraagd welke problemen jullie gekend hadden en om welke reden jullie uiteindelijk besloten om Irak te verlaten (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p.19; Gehoorverslag CGVS, (L.T.Y.), 7 juni 2012, p.11). Bovendien spraken jullie elkaar ook tegen in verband met het tijdstip waarop u de dreigtelefoon in kwestie zou ontvangen hebben. Zo beweerde uw vrouw dat het zeven à tien dagen na de inval was (Gehoorverslag CGVS, (L.T.Y.), 7 juni 2012, p.11), terwijl u verklaarde dat het vijf à zeven dagen later was, maar zeker minder dan één week (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p.20). Tot slot sprak uw vrouw in dit verband ook zichzelf tegen. Zo verklaarde ze aanvankelijk dat ze na het telefoongesprek zag dat uw gezicht zeer somber was, terwijl ze nadien stelde dat u haar telefonisch op de hoogte bracht, maar ze aan uw stem voelde dat u onrustig was (Gehoorverslag CGVS, (L.T.Y.), 7 juni 2012, p.16). Daarnaast stelde ze niet te weten welke bedreigingen er telefonisch juist tegen u geuit werden (Gehoorverslag CGVS, (L.T.Y.), 7 juni 2012, p.17), terwijl ze op de Dienst Vreemdelingenzaken nog het volgende verklaarde: 'Ze dreigden dat de eerste keer alleen een waarschuwing was. De volgende keer zou erger zijn.' (Vragenlijst CGVS, (L.T.Y.), 19 januari 2012, p.3; Gehoorverslag CGVS, (L.T.Y.), 7 juni 2012, p.17).

Gelet op dit alles, alsook op het feit dat de rest van uw familie al die tijd geen concrete problemen kende (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, pp.6-7), kan geen geloof gehecht worden aan jullie bewering dat men, omwille van uw verleden en met het doel om informatie te bekomen over uw voormalige officieren, bij jullie binnenviel en u nadien telefonisch bedreigde. Mocht dit om een welbepaalde reden toch het geval geweest zijn, dan dient alsnog opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk wist te maken dat u het voormalige commando van de Iraakse luchtmacht daadwerkelijk kent en/of dat u hierdoor

problemen zou kennen. U verklaart immers zelf dat u sinds jaren geen contact had met deze luchtmachtofficiëren. Ook uw rang binnen de Ba'ath-partij, namelijk Nasir (aanhanger) is niet van die aard dat u louter omwille van uw rang problemen zou ondervinden (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p.24). De hypothese dat u omwille van uw voormalige contacten met hooggeplaatste personen van de luchtmacht nu nog zou worden gevisieerd, wordt volledig ontkracht door het feit dat u jarenlang geen enkel probleem kende (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, p.19). Bovendien wilde men u bij de inval in jullie huis – als daar gelet op het bovenstaande al enigszins geloof aan gehecht kan worden – immers niet arresteren – maar enkel via uw persoon informatie over andere personen bekomen – en verrichte men enkel een huiszoeking van zodra men vernomen had dat u geen informatie wist te verschaffen (Gehoorverslag CGVS, 7 juni 2012, pp.18-19). Dientengevolge is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de inval in jullie huis – als het al geen diefstal, betrof – een eenmalig incident was en dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Irak opnieuw het slachtoffer zouden worden van dergelijk incident(en). Bijgevolg kan u de status van vluchteling dan ook niet toegekend."

Wat voorts nog de huiszoeking betreft die, na het vertrek van uw ouders, broertje en zusje uit Irak, bij (B.) werd uitgevoerd, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken hierover met geen woord heeft gerept. U hiernaar gevraagd, stelde u dat u het wilde vertellen maar dat u voortdurend werd onderbroken en enkel de hoofdzaken mocht vertellen (zie gehoorverslag CGVS p.1). U er hier voorts op gewezen dat deze huiszoeking toch voor u ook één van de hoofdelementen betreft die mee aanleiding hebben gegeven tot uw vlucht uit Irak, reprecieerde u dat u uw hoofdproblemen al had verteld. U wees er tevens op dat het interview beperkt was in de tijd (zie gehoorverslag CGVS p.2). Dat u door de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken niet in de mogelijkheid zou zijn gesteld om alle feiten die mee aan de basis lagen van uw vlucht uit Irak kort aan te halen, mag reeds ten zeerste verbazen temeer daar het doel van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken net gericht is op het krijgen van een overzicht van de kernelementen van iemands relaas. Daar u op het Commissariaat-generaal, van bij aanvang van uw gehoor, melding maakte van de huiszoeking bij (B.) een maand voor uw vlucht (zie gehoorverslag CGVS p.1), kan er worden van uitgegaan dat u deze gebeurtenis als een kernelement beschouwt. Er kan dan ook worden verwacht dat u, voor u uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken ter goedkeuring ondertekende, zou hebben aangedrongen dat ook dit feit in uw verslag zou worden genoteerd. Gezien uw ouders zich op het moment van uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken reeds in België bevonden en bovendien reeds hun weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal hadden ontvangen én bijgevolg weet hadden van het belang om ook op de Dienst Vreemdelingenzaken alle essentiële elementen te vermelden, kan van u des te meer worden verwacht dat u ook de huiszoeking bij (B.) op de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben vermeld. De vaststelling tot slot dat u, ook toen u op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd of u nog bijkomende opmerkingen/verklaringen wenste af te leggen, zonder meer "neen" antwoordde, maakt uw stelling dat u niet de mogelijkheid kreeg om over de huiszoeking te vertellen, des te onwaarschijnlijker. Ook uw verwijzing naar de duur van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kan in het licht van bovenstaande niet worden weerhouden. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingen beperkt is in de tijd en er enkel wordt ingegaan op de hoofdlijnen van het asielrelaas, wil immers geenszins zeggen dat een asielzoeker niet de kans zou krijgen om alle relevante elementen aan te halen.

Bovenstaande vaststellingen terzijde gelaten, kan er voorts nog worden opgemerkt dat de huiszoeking die een maand vóór uw vertrek bij (B.) werd uitgevoerd ook geenszins volstaat om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u of iemand van uw familie bij deze huiszoeking werd gevisieerd of specifiek werd gezocht. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat deze huiszoeking enig verband zou houden met de feiten die u en uw familie voordien in Irak meemaakten en/of dat deze werd uitgevoerd door dezelfde mensen die voordien bij u en uw ouders binnenvielen. U verklaarde immers zelf uitdrukkelijk niet te weten wie de huiszoeking uitvoerde, u zou enkel weten dat het om personen ging in militaire kledij maar u stelde hierbij zelfs niet te weten of het om terroristen ging dan wel mensen die effectief bij de staat werken. Voorts verklaarde u nog uitdrukkelijk dat huiszoekingen normaal zijn in Irak en tijdens de huiszoeking werd (B.) expliciet meegedeeld dat ze op zoek waren naar wapens. Een andere reden voor de huiszoeking werd niet opgegeven (zie gehoorverslag CGVS p.1 en 14). Uit uw verklaringen blijkt overigens ook nergens dat men, in tegenstelling tot de huiszoeking die bij u thuis zou hebben plaatsgevonden op 21 oktober 2011, tijdens de huiszoeking bij (B.) gewelddadig of agressief optrad. U verklaarde bovendien ook zelf uitdrukkelijk dat men, naast de huiszoeking bij (B.), bij niemand anders van de familie langskwam (zie gehoorverslag CGVS p.14). Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen, gezien reeds in hoofde van uw vader werd geoordeeld dat geen

geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen als zou de inval in de woning op 21 oktober 2011 verband houden met zijn voormalige werkzaamheden en activiteiten én gezien noch u noch iemand anders van de familie sinds eind oktober 2011 enig concreet probleem zou hebben gekend in Irak, dit ondanks het feit dat zowel u als uw vader tot maart 2012 respectievelijk oktober 2012 in Irak verbleven, kan geenszins worden gesteld dat het om een gerichte actie ging.

Aangaande uw vrees te worden gedood in Irak én uw verwijzing naar een nieuwe anti-terrorismewet waarbij iemand zomaar kan worden opgepakt, moet worden vastgesteld dat u geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat u het slachtoffer dreigt te worden van dergelijke praktijken. Het louter aanhalen van een vrees of risico volstaat niet. Zulks dient in concreto te worden aangetoond, doch u blijft in casu in gebreke.

Gelet op bovenstaande dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, overeenkomstig art 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend.

Naast bovenstaande beoordeling van uw asielaanvraag, dient tevens te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op

ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen temeer daar deze enkel betrekking hebben op uw identiteit en nationaliteit, uw afkomst alsook uw universitaire studies in Bagdad en deze feiten op zich op geen enkel moment worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, artikel 48/3, 48/5, 57/7ter en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

Hij betoogt te hebben uitgelegd waarom hij de huiszoeking die plaatsvond na het vertrek van zijn ouders niet heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) hem dit ten onrechte verwijt en vraagt zich af waarom er twee asielinstanties zijn indien het niet het doel is dat hij tijdens het tweede gehoor meer feiten kan geven. Het CGVS stelt zich volgens verzoeker, die in dit kader verwijst naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de vraag niet naar de behoefte aan “effective” bescherming. Verzoeker voert, verwijzende naar zijn feitenrelaas, aan dat het duidelijk is dat hij voldoet aan de vereisten van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de “scheiding” aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De in de bestreden beslissing beschreven situatie wordt volgens hem door de bronnen van het CGVS zelf tegengesproken en het CGVS verwijst op onvolledige wijze naar deze bronnen. Verder verklaart het CGVS zelf dat de situatie in Bagdad nog problematisch is. “Men kan dus niet zeggen dat er geen enkel risico voor de verzoeker. Elke dag schudden aanslagen Bagdad”. Verzoeker is aldus in de onmogelijkheid om terug te keren naar Irak.

2.1.3. Verzoeker voegt drie internetartikelen van februari 2013 bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3), zonder nadere duiding.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de

afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoeker betwist niet dat hij zich hoofdzakelijk baseert op dezelfde asielmotieven als degene die door zijn ouders werden aangehaald in het kader van hun asielaanvraag. Uit het arrest nr. 96 350 van 31 januari 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat werd gevelde ten aanzien van verzoekers ouders, blijkt te dezen dat zijn ouders niet aannemelijk maakten dat zij op basis van het feit dat zij Soenniet zijn een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren, dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerdte inval in verzoekers ouderlijk huis op 21 oktober 2011, noch aan de bedreigingen die verzoekers familie kort na deze inval zou hebben ontvangen, alsmede dat verzoekers ouders, zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan de door hen aangehaalde feiten, hoe dan ook niet aannemelijk maakten dat zij bij een terugkeer naar Irak opnieuw slachtoffer zouden worden van dergelijke feiten.

Tevens laat verzoeker in onderhavig verzoekschrift de bestreden motivering volledig ongemoeid daar waar wordt vastgesteld dat, zelfs indien geloof kan worden gehecht aan de op DVZ niet vermeldde huiszoeking bij B., deze huiszoeking hoegenaamd niet volstaat om in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aangezien (i) nergens uit blijkt dat hij of zijn familie bij deze huiszoeking werd gevisieerd of specifiek werd gezocht; (ii) evenmin uit zijn verklaringen blijkt dat deze huiszoeking enig verband zou vertonen met de feiten die zijn familie voordien zou hebben meegemaakt of werd uitgevoerd door dezelfde mensen die voorheen bij hen zouden zijn binnengevallen; (iii) overigens nergens uit blijkt dat tijdens deze huiszoeking gewelddadig of agressief werd opgetreden; (iv) men bovendien bij niemand anders van de familie langskwam. Deze motivering is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen.

Verzoeker laat tevens de vaststelling onverlet dat hij, daar waar hij verwees naar een nieuwe anti-terroriswewet waarbij iemand zomaar kan worden opgepakt, geen concrete elementen aanbracht waaruit blijkt dat hij slachtoffer zou dreigen te worden van zulke praktijken.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoeker toont, gelet op de *sub* 2.2.4. gedane vaststellingen inzake zijn asielmotieven, niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd in zijn betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Hij stipt weliswaar met recht aan dat zich aldaar nog veiligheidsincidenten voordoen doch bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet moeten diverse objectieve elementen in ogenschouw worden genomen. Uit de omstandige en gedetailleerde landeninformatie in het administratief dossier (stuk 15), waarin de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd en waarbij terdege rekening wordt gehouden met het gegeven dat aldaar nog veiligheidsincidenten voorkomen, blijkt dat deze incidenten eerder doelgericht van aard zijn en dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken,...) in acht genomen, de situatie er niet van aard is dat zij beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De bijgebrachte internetartikelen doen aan het voorgaande geen afbreuk. Hieruit kan immers niet worden afgeleid dat de situatie in verzoekers regio van herkomst sedert het ogenblik waarop de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier werd opgesteld dermate zou zijn gewijzigd dat deze zou beantwoorden aan de criteria zoals gesteld in

het voornoemde wetsartikel. Integendeel blijkt ook uit deze artikelen dat het geweld dat er nog plaatsvindt eerder doelgericht van aard is (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3).

2.2.6. Gelet op het voorgaande, kan de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht niet worden aangenomen.

2.2.7. Evenmin kan de aangevoerde schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet worden aangenomen, gezien verzoeker, het voorgaande in acht genomen, niet voldoet aan de in dit artikel gestelde voorwaarden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS